

Умноџо Чудо

В един обикновен, малък град, живеело момченце, което изобщо не било обикновено. То само чакало да завали и тичало навън, за да скача из локвите, да тича и да танцува. За съжаление никога не завързвало връзките на обувките си и често се спъвало и цопвало във водата. Какво ли не правила майка му, за да го накара да ги връзва...

Веднъж обаче станало нещо различно, което променило живота на скачащото из локвите момченце. Завалял дъжд и то отишло да се позабавлява навън. Тичало, скачало, падало, ставало в локвите...

И изведнъж видяло малко кученце. То стояло тъжно, мокро и треперещо под студените капки. „Ще го взема“ – казало си момченцето.

Прибрало се у дома, отворило раницата си и от нея подало муцунка Чудо – така нарекло животинката момчето. Било късно и детето се мушнало в топлото легло.

На сутринта, когато се събудило, момчето веднага потърсило Чудо, но вместо него... открило че му няма пантофите. Отишло да ги намери и в кухнята, където майка му и татко му закусвали, видяло счупена саксия, а от разсипаната пръст, към банята, водели малките следи на Чудо.

Момченцето застинало, а на вратата – със свити уши и опашка, се появило кученцето.

- Що за чудо е това? – с усмивка попитала майка му.
- Казва се Чудо. Исах... – виновно започнало момченцето.
- Не! – отсякъл баща му. – Не ни трябва такова чудо, което съсипва къщата.
- Но... Той е Чудо – казало пак момчето.

Кученцето замахало с опашка. Майката веднага казала:

- Сигурно е прегладняло. – и му отчупила парче хляб.

Чудо го взел, но вместо да го излапа, го занесъл пред краката на таткото.

- Ти наистина си Чудо! – казал таткото – Умен си, но ето условието, при което ще живееш с нас – ще подсещаш нашия син да си завързва връзките на обувките.

В този момент детето и кучето се спогледали, все едно си обещавали нещо.

От този ден момчето вече никога не излизало с развързани връзки...

Защото станало Чудо.

